

РЕШЕНИЕ

№ 6314

гр. София, 25.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в публично заседание на 27.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Мичева-Димитрова

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **4527** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от АПК, във вр. с чл.1, ал.2, вр. ал.1 и §1 от ЗОДОВ, вр. чл.124 и сл. от ГПК.

В изпълнение разпоредбата на чл.140 от ГПК, настоящият съдебен състав изготви следния проектодоклад по делото:

Делото е образувано по искова молба на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ с ЕИК[ЕИК], представлявана от изпълнителния директор проф. д-р Р. К., против Национална агенция за приходите – [населено място], с която се претендира установяване на незаконосъобразно бездействие на публичен изпълнител към НАП по изп.д. № 22070003956/2007 г. и осъждането на НАП да ѝ плати обезщетение в размер на 500,00 лв. за нанесени имуществени вреди от незаконосъобразно бездействие, изразяващо се в неуведомяване на длъжника за присъединяване на вземането на ИАМН към ИД, неотправяне на запитване до всички действащи търговски банки на територията на РБ, неотправяне на запитване до Регистъра на банковите сметки и сейфове в БНБ, неналагане на мерки за обезпечаване на публичното вземане, неизвършване на нито едно действие по събирането на публичното вземане, неизвършването на справка в Агенция по вписванията и Централния регистър на особените залози, не е поискал разкриване на банкова тайна. Претендира се и законната лихва върху сумата от 500,00 лв. от датата на подаване на исковата молба.

Ищецът обосновава исковата си молба с твърдение, че през м.март 2019 г. е изпратил до НАП Наказателно постановление № 27-364/13.06.2018 г., издадено от

изпълнителния директор на ИАМН срещу нарушителя Н. И. П. с ЕГН [ЕГН], влязло в сила на 25.09.2018 г., с което му била наложена глоба в размер на 500,00 лв. Поради бездействието на публичния изпълнител давностният срок за събиране на вземането бил изтекъл и длъжникът направил възражение за изтекла погасителна давност, което било уважено и с Разпореждане изх. № С220022-137-0010555/22.12.2022 г. изпълнителното производство било прекратено. От това, за ищеца били произлезли вреди в размер на 500,00 лв., представляваща стойността на несъбраната от П. глоба. В съдебно заседание ищецът се представлява от юрисконсулт Ц., която поддържа исковата молба. Оспорва становището на ответника, че искът е недопустим и счита, че това е единствения начин доверителят ѝ да бъде обезщетен за незаконосъобразното бездействие на ответника. Твърди, че решението на директора на НАП, с което разпореждането за отписване на вземането е потвърдено не е обжалвано, тъй като действително е изтекла погасителната давност на вземането. В тази връзка сочи, че се касае за две различни производства, като в настоящото са налице всички елементи на фактическия състав – незаконосъобразно бездействие, имуществена вреда и пряка причинно-следствена връзка между двете. Подробни аргументи за основателност на иска излага в представени по делото писмени бележки. Претендира присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът - Национална агенция за приходите, чрез процесуалния си представител ст.ю.к. Ч., моли исковата молба да бъде отхвърлена като недопустима, тъй като фактическият състав на чл.1, ал.1 ЗОДОВ не е изпълнен. Алтернативно моли, в случай, че съдът прецени, че исковата молба е допустима, да я отхвърли като неоснователна и недоказана. Претендира присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на исковата претенция.

Административен съд София-град, като обсъди релевираните с исковата молба твърдения и доводите на страните в съдебно заседание, и след като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 ГПК, вр. чл.144 АПК, намира за установено следното:

От фактическа страна:

Не се спори между страните, а и се установява от приложените по делото доказателства, че в ТД на НАП е било образувано изпълнително дело № 22070003956/2007 г. срещу Н. И. П. с ЕГН [ЕГН]. С Разпореждане за присъединяване изх. № С19022-105-0150234/22.05.2007 г. към изпълнителното дело е присъединено вземане на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ по влязло в сила на 25.09.2018 г. Наказателно постановление № 27-364/13.06.2018 г., с което на Н. И. П. е наложено административно наказание глоба в размер на 500,00 лв.

С цел обезпечаване на вземанията, публичният изпълнител издал Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С200022-022-0042785/08.07.2020 г. С него е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки на длъжника, депозити, както и вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касетите и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в ТБ „Обединена българска банка“ за сумата от 1803,41 лв. До банката е изпратено Запорно съобщение изх. № С200022-022-0042785/08.07.2020 г. В отговор е върнато писмо от 09.07.2020 г., с което банката уведомила, че Н. И. П. не е нейн клиент на банката. По делото няма доказателства за връчване на постановлението на длъжника.

На 19.12.2022 г. Н. И. П. подал по изпълнителното дело Възражение за изтекла давност с вх. № 04-94-Н-32/19.12.2022 г. По него публичният изпълнител се произнесъл, издавайки Разпореждане изх. № С220022-137-0010555/22.12.2022 г. /л.22 по адм. дело № 1353/2023 г. на АССГ/ - на осн. чл.225, ал.1, т.7 от ДОПК, във вр. с чл.168, т.3 и чл.82, ал.3 от ЗАНН, прекратил поради изтекла погасителна давност събирането на някои от публичните вземания по изпълнителното дело, сред които и вземането на ИАМН, произтичащо от влязлото в сила Наказателно постановление № 27-364/13.06.2018 г. Разпореждането е обжалвано от взискателя ИАМН пред директора на ТД на НАП с Жалба вх. № С220022-000-0622090/30.12.2022 г.

С Решение № ПИ-13/13.01.2023 г. /л.15 по адм. дело № 1353/2023 г. на АССГ/ директорът на ТД на НАП оставил жалбата на ИАМН без уважение като неоснователна и потвърдил разпореждането за прекратяване, поради изтекла давност, на вземането по Наказателно постановление № 27-364/13.06.2018 г. Приел, че при издаването му публичният изпълнител напълно е спазил материалния и процесуалния закон и законосъобразно е приложил института на погасителната давност, уредена в ДОПК и ЗАНН. Решението не е обжалвано по съдебен ред и е влязло в сила.

От правна страна:

Предвид така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Предявеният осъдителен иск е процесуално допустим – подаден е от активно легитимирано лице, което има правен интерес с оглед фактическите му твърдения, че е претърпяло вреди от незаконосъобразно бездействие на административен орган, по смисъла на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Материалноправно легитимиран в съответствие с нормата на чл. 205 от АПК е именно ответникът по иска - Национална агенция за приходите, в качеството ѝ на юридическо лице, чийто орган е осъществил твърдяното незаконосъобразно бездействие /съгласно чл.2, ал.2 от ЗНАП агенцията е юридическо лице на бюджетна издръжка със седалище С., а длъжностното лице, за което се твърди, че с бездействието си е причинило неимуществените вреди под формата на несъбран приход, е публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С./.

Разгледан по същество, искът е неоснователен.

Съображенията са следните:

Съгласно разпоредбата на чл.19, ал.1 и ал.3 от Закона за Националната агенция за приходите, Агенцията отговаря за вредите, причинени на физически и юридически лица от незаконни актове, действия или бездействия на нейни органи и служители при или по повод изпълнение на дейността им, като отговорността на агенцията обхваща всички имуществени и неимуществени вреди и пропуснати ползи и се реализира по реда, предвиден в ЗОДОВ.

Съгласно разпоредбата на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на нейни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност.

Отговорността на ответника възниква при наличието на няколко предпоставки, а именно:

1. незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или на длъжностно лице;
2. незаконосъобразният акт, респ. действие или бездействие, да е при или по повод изпълнение на административна дейност;

3. реално претърпяна вреда /имуществвена и/или неимуществвена/ и
4. причинна връзка между постановения незаконнообразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат.

Тези нормативно регламентирани предпоставки трябва да са налице кумулативно - липсата на който и да е от елементите от правопораждащия фактически състав за възникване правото на обезщетение за претърпени вреди, възпрепятства възможността да се реализира отговорността по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ по предвидения специален ред, в исково производство по чл.203 и сл. от АПК.

В случая ищецът претендира заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди, вследствие незаконнообразно бездействие на публичен изпълнител, изразяващо се в неуведомяване на длъжника за присъединяване на вземането на ИАМН към ИД, неотправяне на запитване до всички действащи търговски банки на територията на РБ, неотправяне на запитване до Регистъра на банковите сметки и сейфове в БНБ, неналагане на мерки за обезпечаване на публичното вземане, неизвършване на нито едно действие по събирането на публичното вземане, неизвършването на справка в Агенция по вписванията и Централния регистър на особените залози, непоискано разкриване на банкова тайна, от което за ищеца е настъпила вреда. За да се окачестви едно бездействие като незаконнообразно, то за съответния орган трябва да е съществувало нормативно определено задължение да извърши дадено действие, но да не го е направил в установения за това срок, което в случая не е така.

Съгласно чл.204, ал.1 от АПК иск може да се предяви само след отмяна на незаконнообразен акт, както и едновременно с неговото оспорване. Незаконнообразността на действията и бездействията се преценяват от съда по обезщетението по силата на чл.204, ал.4 от АПК, но приложението на тази разпоредба е дерогирано по силата на правилото, че специалният закон изключва приложението на общия. Специални, спрямо разпоредбите на чл.204, ал.4 от АПК, се явяват разпоредбите на чл.294 и сл. от АПК /Дял пети, Глава седемнадесета, Раздел VI от АПК/, уреждащи особено производство за обжалване действията на органа по изпълнението.

Според чл.294 от АПК, на обжалване подлежат постановленията, действията и бездействията на органите по изпълнението.

Право на жалба, съгласно чл.295, ал.1 от АПК, имат страните в производството по изпълнението, както и третите лица, чиито права, свободи или законни интереси са засегнати от него. Жалбата се разглежда по реда на глава тринадесета от АПК и съдът се произнася с решение, съгласно чл.298 от АПК.

Настоящият ищец, като страна в изпълнителното производство – взискател, попада в кръга на лицата по чл.295, ал.1 от АПК. По делото обаче не са налични доказателства, нито се твърди от ищеца, да е проведено производство по реда на Глава седемнадесета, Раздел VI от АПК, което да е приключило с отмяна на незаконнообразни бездействия на публичния изпълнител, респ. със задължаване на органа по изпълнението да извърши дължимото в определен срок.

Липсата на твърдения и доказателства за отмяна на бездействие на публичния изпълнител по реда на чл.294 и сл. от АПК сочи за неоснователност на претенцията с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, тъй като не е налице една от задължителните предпоставки за ангажиране на отговорността на ответника.

Според чл.296, ал.2 от АПК „Бездействието на органа по изпълнението може да се

обжалва безсрочно след изтичането на 7 дни от подаването на искането за извършване на изпълнителното действие“. От текста на тази разпоредба следва извод, че за бездействие на публичния изпълнител може да се говори само в случай, че е направено искане за извършване на изпълнително действие, което той да не е удовлетворил. По делото обаче не са представени доказателства ищецът, в качеството му на взыскател по ИД, да е направил подобно искане или искания и те да са останали неуважени.

Не се установи ищецът да е сезирал публичния изпълнител да извърши законосъобразни действия във връзка със събирането на вземането му, които последният да не е предприел, и не се представиха доказателства да е инициирал процедурата по чл.296, ал.2 от АПК, която да е приключила с влязъл в сила съдебен акт, установяващ незаконосъобразно бездействие от страна на ответника.

С оглед на гореизложеното, предявеният иск с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ се явява неоснователен и недоказан и като такъв следва да бъде отхвърлен.

Предвид извода за неоснователност на главния иск, неоснователна се явява и акцесорната претенция за лихви, поради която и тя следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на делото и на основание чл.10, ал.4 от ЗОДОВ на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя на 100,00 лв. /сто лева/ на основание чл.24, изр. второ от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение, 35-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения иск от ИА „Медицински надзор“ с ЕИК[ЕИК], представлявана от изпълнителния директор проф. д-р Р. К., за осъждането на Национална агенция за приходите – [населено място], да ѝ заплати сумата от 500,00 лв. /петстотин лева/, представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди вследствие незаконосъобразно бездействие на публичен изпълнител към НАП по изп.д. № 22070003956/2007 г., както и законната лихва върху тази сума от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане, КАТО НЕОСНОВАТЕЛЕН И НЕДОКАЗАН.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ с ЕИК[ЕИК] и адрес: [населено място], ул. Св. Г. Софийски, № 3, да заплати на Национална агенция за приходите сумата от 100,00 лв. /сто лева/ - юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: